

In de naam van welke god?

Koen Dille

Vorig jaar toerden we door Turkije. Prachtig land, daar niet van. Tot nog toe althans. Want al vele jaren is de onlangs geplebisciteerde pasja Erdogan verwoed bezig met het hele land vol te pleuren met huurkazernes. Al van op kilometers afstand kun je zien hoe haastig en goedkoop die in elkaar zijn geflanst. Daarentegen over de Turken niets dan goeds. Effenaf schatten van mensen. Met uitzondering weliswaar van die knoeiers van aannemers, de maffiose bouwheren en de corrupte politici die dat zootje de hand boven het hoofd houden. Maar de taal! Die verkeersaanduidingen, straatnaamborden of opschriften. Je kunt er geen touw aan vastknopen. Ze konden er net zo goed niet zijn. Wat overigens vaak het geval is.

Toch goed dat ons land sinds 1964 massaal Turken is gaan invoeren. Dit jaar vieren we dat. En terecht. We hebben die mensen vijftig jaar lang met de nek aangezien. Ze onderbetaald. Onze dances ontzegd. Ze stoflongen bezorgd. Stilaan begint dat dan toch te renderen. In elke wijk van Istanbul en in schier alle dorpen van dat immense land loop je vandaag de kans iemand tegen te komen die ofwel katholieke-school Vlaams spreekt – dat zijn dan de Antwerpse Turken – ofwel onberispelijk Limburgs. Allemaal mensen dus die teruggekeerd zijn. Velen wellicht op dwingend advies van Filip Dewinter. Trots op de vaart die hun land onder de volkeren heeft genomen houden ze je staande. Ze spreken je aan als je nog maar eventjes nieuwsgierig rondkijkt. Ze wijzen je de weg. In je hotel of *pansiyon* voeren ze het woord voor je met de bediende aan de balie. Op de terrasjes trakteren ze je met appelthee.

Wat meer is, die mensen koesteren geen sikkepit wrok tegen ons. Of het zou moeten zijn dat ze een soort hoffelijkheid en gastvrijheid hebben geïnternaliseerd die nog dateert uit de Ottomaanse tijd. Ook dat echter getuigt van een zielenadel die hier in Europa sinds de Franse Revolutie compleet verloren is gegaan.

En dan heb je hier van die verzuurde pietluttien die mordicus beweren dat de multiculturele samenleving mislukt is. Wat hebben ze eigenlijk gedaan om ze te doen lukken?

Maar kijk, wat lees ik vandaag in mijn Vlaamse kwaliteitskrant? Zelfs in Syrië kunnen we nu terecht met de Antwerpse variant van het Nederlands en met het Limburgs – die van West-Vlaanderen hadden maar wat beter hun best moeten doen om de golf goedkope gekleurde arbeidskrachten naar hun regio af te leiden. Op facebook is namelijk het profiel opgedoken van een Syriëstrijder – zoals journalisten zeggen als ze denken objectief te zijn – die met zijn kompanen Nederlands sprak. Niet dat we nu meteen allemaal holderdebolder een vakantie in Syrië moeten boeken. De verkeersborden zijn er in het Arabisch. Dat kun je zelfs niet lezen. Straatnaamborden al helemaal niet want de muren waaraan ze vast horen te zitten staan niet meer recht.

Neen dus. Onze Syriëstrijder liet trouwens zelf ook geen twijfel bestaan over zijn ware bedoelingen. Op zijn facebookpagina kun je zien hoe hij iemand het hoofd afsnijdt. De hoffelijkheid en de gastvrijheid daar zijn dus nog niet te vergelijken met wat je in Turkije mag verwachten. En dat niettegenstaande

Syrië een vrij lange en zelfs uiterst poreuze grens met Turkije deelt en het zich bovendien eveneens mag voorstaan op een Ottomaans verleden.

Hoe dan ook, wat Vlaanderen lange tijd heeft verwaarloosd, is, nu de socialisten eindelijk van de macht zijn verdreven, opnieuw aan de orde: het zendt zijn zonen uit. Misschien is het niet helemaal dát waar onze nieuwe minister-president al jaren op hamert. En ook zijn partijvoorzitter-burgemeester en diens immer ontspannend glimlachende hartsvriendin-viceminister-presidente en minister van inburgering zullen wel niet die zonen voor ogen gehad hebben. Maar kom, zonen blijven zonen, zeker als ze Nederlands spreken. Was dat nu net niet de basisvooraarde om in de familie te worden opgenomen? Het “kan een goede graadmeter zijn om te beoordelen in welke mate de betreffende vreemdeling ‘duurzaam lokaal verankerd’ is”¹. En zo kom je in aanmerking voor een woning. Iets wat zeker geen overbodige luxe is, niet het minst in Aleppo of Hom.

Ondertussen neemt de burgemeester-voorzitter zich voor om in zijn eigen Stad aan de Stroom streng op te treden tegen de islamextremisten. Ongeacht of ze al dan niet Nederlands spreken. Trouwens, had hij al niet overwogen om het Belgische – heresco referens – leger in te zetten ter bescherming van joodse gebouwen en instellingen? In tegenstelling tot de Vlaamse moslims die, alsof er niets gebeurd is, elke morgen onverstoord naar hun werk vertrekken – als ze dat tenminste hebben – zal onze burgemeester zelf luid protesteren als er in naam van zijn god misdaden tegen de menselijkheid worden

gepleegd. Of hoort u soms niet met hoeveel gedruis hij telkens opnieuw zijn afschuw ventileert tegen de Amerikaanse fundamentalisten? Kerels die zich geroepen voelen om in naam van Christus moordaanslagen te plegen op wettig erkende abortusklinieken. Terreur die tot vandaag het leven heeft gekost aan de dokters David Gunn (1993), John Britton (1994), Barnett Slepian (1998) en George Tiller (2009) en aan hun medewerkers James Barret, Shannon Lowney, Lee Ann Nichols en Robert Sanderson. Toegegeven, ze zijn niet zo bekend als James Foley. En ja, acht mensen is ook nog geen genocide, maar moest dat?

Noot:

¹ Website van de Vlaamse Volksbeweging, geciteerd door Ico Maly in zijn monumentale studie *N-VA, Analyse van een politieke ideologie*, 607 p., uitg. EPO, Berchem 2012